

[Handwritten mark]

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“
 šte. 3. V Ljubljani, dne 1. marca 1917. XXV. teč.

Ej, ta sušec!

„Mati, včeraj ste dejali,
 da pomlad spet skoraj pride
 in pogrne cvetje zemljo,
 v gozdu ptičev zbor se snide.

Danes, glejte, spet na oknih
 rožice cveto ledene;
 cvetja polje ni pognalo,
 v gozdič ptice ni nobéne.“

Pratika nam pomlad kaže,
 pa še mrzla burja brije;
 ej, ta sušec spomladanji,
 ta nas vselej najbolj vije.

Mokriški.

Srečo je imel.

Komarjev Janko je imel srečo, pa samo enkrat. A še takrat ni vedel zanjo.

»Kje je pa zopet fant!« so se hudovali takole v začetku spomladi Komarjeva mati. Solnčni žarki so topili sneg, da je bilo veselje. Po prekopnjah so že priklanjali lepi beli zvončki svoje glavice, kakor bi pozdravljali kraljico pomlad, ki je zopet prihajala v deželo. Vode so naraščale, ker so se izlivale vanje vse solze in vse solzice, ki jih je točil mrzli sneg, ko se je poslavljajal od hribov in bregov. Kako prijetni so bili tisti dnevi! Kdo naj bi bil pač doma v sobi tak dan! Le vun, tja vun na solnce, na travnik, k deročemu potoku — tja kliče in miče in vabi srce. Kako pa Janko?

Janko je pa doma. Nikamor ne more, nikamor ne sme. Črevljev nikakor ne more najti. Pozimi je malo preveč in prehudo gospodaril z njimi, sedaj so mu jih pa mama skrili. Oh, kako je to hudo!

Janko si zna pa vseeno pomagati. Tam pri peči pod klopjo stoje očetovi črevlji. Malo velikí so res. Bo pa več cunj obul vanje, pa bo dobro. — Komaj odídejo mama po svojih opravkih iz hiše, že skoči Janko k peči in kmalu ima očetove črevlje na nogah. Malo nerodní so kajpak, ker so prevelikí, pa kaj to — enkrat se jim mora privaditi. Saj bo Janko tudi enkrat take nosil, ko bo velik, in če se jim sedaj privadi, se mu pa pozneje ne bo treba.

Počasi, kakor se spodobi za fanta v očetovih črevljih, tolče Janko iz veže pred hišo, potem pa naprej po vasi, da vse natančno pregleda, kar je zamudil v dveh dneh.

Doma so se pa tačas zbirali, ko je hodil Janko po vasi, nevihtepolni oblaki za našega fanta.

»To mu pokažem, ko bo prišel domov! Danes bova pa orala! Brez večerje mi gre spat. Ti neubogljiva reč ti grda!«

Moj tovariš in prijatelj, s katerim sva stanovala v isti hiši, je pa gledal skozi okno. Kar me pokliče:

»Pojdi brž, če hočeš nekaj videti.«

Naenkrat sem bil pri njem.

»Poglej!«

Pa mi pokaže na cesto, kjer je z največjo resnostjo korakal Komarjev Janko v očetovih škornjih. Bil je zares smešen. Le pomislite: šestletni paglavec pa v takih očetovih škornjih. Toliko, da se ni izgubil v njih.

»Ko bi ga jaz mogel sem spraviti!« je rekel tovariš.

»Prav lahko,« rečem. »Podobico mu pokaži. Pa bo prišel kakor muha na med.«

»Pa res! — Janko, hej, pojdi sèm. Ali vidiš!«

Janko se obrne in pogleda.

»Janko, ali vidiš?«

Sedaj je šele spoznal, da ga kliče gospod kape-lan Janez in mu kaže podobico.

»Janko, pojdi sèm. Če prideš, pa bo tvoja.«

Res začne Janko obračati svoja velikanska stopala in jo nameri proti hiši, kjer je bival gospod kapelan Janez.

Klop, klop, klop! se je oglasilo v veži. Iz očetovih škorenj je gledal ves, kakršen je: Komarjev Janko.

»Janko, le gor, le po stopnicah gor!« se oglasi na vrhu stopnic gospod Janez.

S težavo je prestavljal Janko svoje velike škornje. Skoro je že omažoval. Pa mu je šinila v glavo prav pametna misel. Sredi stopnic je sezul črevlje in bos jo je primahal do gospoda Janeza.

»Na, pa lepo jo spravi, podobico. Doma jo pa mamí daj, da jo spravijo.«

Ves vesel je pogledal Janko podobico, potem pa jo lepo spravil in se šel zopet obuvat. Potem jo je pa mahnil kar naravnost domov. Oj, kako bi bil sedaj rad hitro doma! Kar tekel je, pa kako rad, pa so ga vendar tisti težki črevlji zadrževali.

Janko, oh, da si ti vedel, kaj te doma čaka...

Pa je imel Janko vseeno srečo.

Že v veži je izvlekel podobico.

»Mama, poglejte no, kaj sem dobil!«

S temi besedami je planil v hišo.

»Pokaži!«

»Vidite no.«

»Kdo ti je pa to dal?«

»Gospod Janez so dali. Kar poklicali so me sami, pa sem šel k njim, pa so mi jo dali.«

»Gospod Janez te imajo pa zares radi,« so rekli mati. »Kako si jim pa rekel za podobico?«

»Nič nisem rekel.«

»Oh, ti otrok ti! Alí ne veš, da se moraš vselej za vsako najmanjšo stvarico lepo zahvaliti.«

»Vem, veste, pa sem pozabil.«

»Kar brž nazaj!« reko mati, »pa se mi lepo zahvali!«

No, lepa je ta! Zdaj je šel pa Janko še enkrat na izprehod v očetovih štíbalih, pa ga dolgo ni bilo nazaj. Mati seveda tudi niso hodili gledat, če se mudi samo pri gospodu Janezu.

Pa je imel Janko res srečo ta dan! Podobico je dobil in še dvakrat je šel na izprehod. Ni borno to — kaj?

J. E. Bogomil.

Krivokljun.

Krivokljun je ptič, ki se rad seli iz kraja v kraj. Večkrat pride v naše kraje na spomlad, včasih celo na zimo. Kadar ga zaloti pozimi sneg, si naredi gnezdecé pod vejo, s snegom pokrito. Rad živi v družbi. Najljubši mu je smrekov gozd, ki mu nudi največ hrane. Z navzkriž zakrivljenim kljunom ruži smrekové češarke in išče semena, ki je skrito pod luskami.

O tem čudnem ptičku nam pripoveduje pobožna povestica to-le: Ko je visel naš ljubi Zveličar v silnih bolečinah na Golgoti med nebom in zemljo, je priletel k njemu ptiček. Zasmilil se mu je Stvarnik v drobno srce, rad bi mu bil polajšal bolečine. Videl je, kako mu krvavi sveto čelo pod ostro trnjevo krono. Ptiček se je upiral in trudil, da bi izdrl grozno

Umetniški poklic.

trnje iz boleče glave Odrešenikove. Potem je poizkušal izpuliti debele žeblje, ki so mesarili roke in noge Kristusove. Ali preslab je bil njegov kljunček, ni zmožel tega — ves se mu je skrivil napornega dela. Po prsih pa ga je oškropila kri iz presvetih Zveličarjevih ran.

V spomin na to je ostal ptiček rdeč po prsih do danes, kljunček ima pa skrivljen, in po pravici mu pravimo »krivokljun«.

L. Koželj.

Igra je igra.

3. Samo enkrat še . . .

»Mama, zakaj pa hodi Pavletov Janez samo z eno nogo? Pa vedno ima palico v roki. Ali je hud takó?«

»Prav, da si me vprašal,« reko mati. »Precej ti bom povedala. Le prav zvesto poslušaj.«

Poljančev Jožek je potem poslušal z očmi in z ušesi povest o Janezovi nogi. Saj je mamine pripovedke vedno rad poslušal. Kaj šele danes, ko mu ne pravijo le neverjetne pripovedke, ampak resnično dogodbo.

»Janez je bil nekđaj živahen in včasih tudi precej predrzen fant. Njegovi tovariši pa ravno tako. In ravno ta njegova predrznost mu je končala nogo.«

»Kako pa, mati?«

»Pri Pavletu v svislih so spravili prve vozove sena. Janez in njegov prijatelj, Skodlarjev Peter, sta pa varovala doma; drugi so bili pa na travniku pri senu. Pa reče Janez Petru: ‚Peter, veš kaj narediva?‘

‚Kaj?‘

‚Pojdiva v svisli skakat.‘

‚Peter, nikar! Premalo sena je še v svislih,‘ reče Janez.

„O, nič ga ni premalo. Včeraj sem skočil celo iz srede kozolca, pa se mi ni nič zgodilo. Pojdi!“

Pa sta šla in skakala, da je bilo veselje. Urno in gibčno sta splezala na tramove, od tam pa poskočila še bolj urno dol v mehko seno.

„Janez, nehajva no, veš, saj je že dosti.“

„Samo enkrat bom še,“ je dejal Janez.

Pa je skočil še enkrat in še enkrat in še enkrat . . .

„Janez, nehajva no, veš, saj je že dosti.«

„Samo sedajle bom še.“

Pa je res samo še takrat skočil.

„Ojoj, joj, joj!“ je zavpil Janez in zajokal na ves glas. „Moja noga, moja noga, boli, boli, ojoj, joj!“

Peter je stekel hitro klicat ljudi. Prišli so in s težavo prenesli Janeza v hišo. Lahko si misliš, kako se je prestrašila Janezova mama, ko je zvedela, da si je zlomil njen sin nogo. Po zdravnika niso nič poslali, ker je bilo predaleč. Petrinov oče — saj ga poznaš — je poravnal Janezu nogo, kolikor je pač mogel in znal. Popolnoma je pa ni, ker je Janez neprestano jokal in klical, da ga boli, boli. Pa saj ga je tudi res bolelo.

Ko je ozdravel, pa ni mogel hoditi brez palice, ker je ena noga malo krajša kakor druga. Vse svoje žive dni bo nosil Janez spomin na dneve mladostne lahkomiselnosti in predrznosti.

Sedaj pa tudi lahko veš, zakaj tebi in bratom zmeraj branim in prepovedujem, da ne smete skakati iz višave. In vidiš, ravno to me premalo ubogaš.«

»Mama, zanaprej vas pa bom.«

»Bog daj in ljuba Mati božja.«

Res je Jožek ubogal in še svoje brate je svaril in opominjal, naj bodo s skakanjem previdni.

Previdnost pač nikjer ne škoduje, tudi pri igri ne.

J. E. Bogomil.

Svetega Miklavža je videla.

Kdo? — Hribarjeva Minka ga je videla. — —

»Zakaj ga pa jaz še nisem nikoli?« se zahuduje Kodrasova Lojza. »Samo ta Hribarjeva Minka naj vse vidi! Samo ona!«

O ti jezica, ti! Kakšna je vendar ta Lojza Kodrasova! Počakaj no, da ti vse povem, kakor mi je Minka sama povedala.

»Oh, kaj sem jaz enkrat videla!« mi je rekla Hribarjeva Minka, ko sem se za trenutek ustavil pred njih hišo.

»Kaj si pa videla?«

»Svetega Miklavža sem videla.«

»Beži, beži! Saj ni res.«

»Res sem ga videla, no —.«

»Kje si ga pa videla?«

»Pri procesiji sem ga videla.«

»Tako! Ali so bili angelčki tudi zraven?«

Postal sem malo radoveden, kdaj, kje, in pri kakšni procesiji je videla Minka svetega Nikolaja. Zato sem jo vpraševal po angelčkih.

»O ne, angelčkov pa ni bilo zraven. Vi ste bili pa tudi zraven; prav zraven svetega Miklavža. Ali mu boste kaj povedali, da naj mi punčiko prinese?«

Tedaj se mi je posvetilo v glavi. V tistem kraju, kjer sem takrat služil, smo praznovali večjo cerkveno slavnost s procesijo. To slavnost so prišli poveličevat tudi škof. In to je ubogo Minko premotilo, da je hotela videti svetega Miklavža.

Sveti Miklavž je v nebesih. Tam posluša vaše molitve, otroci! Odtam gleda, kako ste kaj pridni. To pa dela celo leto, ne samo tistih štirinajst dni pred praznikom svetega Miklavža.

»Lojza, kaj pa tvoja jezica in pod njo pokrita nevoščljivost — ali še gori?«

»Naka — nič več!«

Tako je prav. Drugič se pa nikaar ne prenaagli.

J. E. Bogomil.

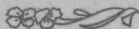
Sv. Jožef, ljubitelj otrok.

Sirota, otrok, ki nimaš očeta,
ki v bedi preživljaš mladostna leta,
ki živo čutiš uboštva gorje,
še bije zate preblago srce:
glej, sveti Jožef, ljubitelj otrok,
je vedno dobrih, usmiljenih rok.

Spominja se let, ko v hišici mali
le nekaj pogledi so željno iskali:
na ličecu božjem ljubek smehljaj,
in v tem smehljaju našli so raj.
Zato sveti Jožef, ljubitelj otrok,
iz tvojih očesec izbrisal bo jok.

Zaupaj mu križe, težave, bridkosti,
zaupaj telesne in dušne slabosti!
Dovolj je, da tvojo prošnjo izve,
takoj bo odprlo se blago srce.
Na mestu najvišjem ljubitelj otrok
bo prošnjo predložil, izpolnil jo Bog.

M. Elizabeta.

Presveto Marijino srce.

2. Kraljevsko srce naše rajske Kraljice.

Dobro in plemenito srce se sicer povsod prikupi. Vendar je zelo velik razloček med raznimi srci. Kakor namreč premnogi nadarjeni ljudje nimajo prilike, da bi razvili svojo bistrumnost in se odlikovali po obširni in temeljiti učenosti, enako je tudi premnogo blagih src, ki nimajo priložnosti pa tudi ne potrebnih sredstev, da bi

razodevali svojo blagovito plemenitost ter ne morejo razširjati blagodušnih žarkov svoje dušne lepote široko po svetu. Milobno osrečuje malo družinico blago srce preproste kmetiške ali delavske matere; toda njen delokrog je jako omejen, ta prelepi biser oveseljuje le nekoliko glav, pa še teh ne tako, kakor bi si želelo predobro srce. Že dokaj večje okrožje zadeva sreča, ki jo širi okrog sebe vzorno srce premožne matere meščanske, ki tudi izven družine osrečuje v dobrodelnih napravah mnogo tolažbe in pomoči potrebnih ljudi. A sreča nad vse velika je za deželo, za kraljestvo, za cesarstvo, ako ima mogočna vladarica blago in plemenito srce, ki ljubi svoje ljudstvo. Njeno srce je kakor gorko solnce, ki razpošilja svoje mile žarke na vse strani; vse se greje, vse se poživlja, kamor posijejo milobni žarki. Vendar tudi najvplivnejša zemeljska vladarica ne zmore vsega, kar bi rada, in ne more pomagati vsem in povsod.

Ozrimo se pa zdaj na Marijo. Marija je kraljica; zato je njeno srce kraljevsko srce. Marija je kraljica že po svoji naravi, ker je kraljevskega rodu, potomka kralja Davida. A to bi še ne bilo nič posebnega. Kot navadna kraljica bi imela brez števila sebi enakih. Marija je kraljica v vse drugačnem pomenu, tako vzvišena, veličastna in slavna, kakor je še ni bilo in je ne bo nikdar enake. Ona je kraljica, ker je s troedinim Bogom, kraljem nebes in zemlje, v najtesnejši kraljevski zvezi, ker je ljubljena hči Boga Očeta, mati Sinu božjega in nevesta Sv. Duha. Povišana je nad vse druge stvari; vse, kar ni Bog, je nižje kot ona. Zato se zove kraljica nebes in zemlje.

Kako veličastna kraljica je Marija, lahko razvidimo, ako premislimo neizmerno število njenih podložnikov in mogočno oblast, katero ji je podelil Bog v nebesih in na zemlji.

Marija je kraljica *angelov*, ki jo veselo pozdravljajo in časte ter ji ponižno služijo. Še ko je bila Marija na zemlji, so se angeli radostno ozirali nanjo, jo povsod spremljali, jo častili in ji stregli.

Marija je kraljica *vseh svetnikov*, vseh kraljev sveta in vseh časov. Po njenem kraljevskem srcu so koprnela vsa srca bogoljubnih ljudi, ne le v krščanstvu, marveč že tudi v stari zavezi. Le odprite šolsko knjigo

»Svete zgodbe« in poglejte sliko, ki kaže tužni odhod Adama in Eve iz raja: v ozadju v višavi vidite Marijo z nebeškim kraljem Jezusom. Marija je kraljica vseh svetih src in bo kraljevala v nebesih vekomaj.

Pa tudi duše v vicah se zaupno ozirajo na Marijo in imajo največjo tolažbo v njenem presv. kraljevskem srcu. Saj še do pekla ima neko kraljevsko oblast, ker jih premnogo obvaruje, da ne pridejo v ta strašni kraj večnega trpljenja.

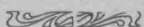

Marija kraljica angelov.

Kot kraljica je Marija vsemogočna, ne sicer sama po sebi, marveč po svojih prošnjah. Saj je takorekoč kraljica Boga samega; že na zemlji mu je ukazovala kot mati svojemu Sinu, in on ji je bil pokoren. Cerkveni učeniki nas zagotavljajo, da Bog hoče po Mariji deliti svoje milosti.

Zdaj pa primerjajte to, kar ste slišali zadnjič o najboljši Materi, s tem, kar ste danes slišali o veličastvu nebeške Kraljice. Kaj bi pač pomagalo, ko bi imela najboljše materino srce, pa bi ne imela moči, da bi pomagala in dobrote delila. Šele to dvoje skupaj: zadostna moč in dobrotnost — materino in kraljevsko srce Marijino je naša

tolažba, naša sreča. To dvoje naj vzbuja v nas nekak svet strah in obenem otroško zaupanje. Naj zlasti deco v Marijinih vrtcih vzpodbuja k vsemu dobremu vesela misel: Ta mogočna nebeška Kraljica je moja ljuba Mati!

Gustaf Marija Bruni.

(Vzor prvoobhajancem.)

V Turinu je bil 6. maja 1903 rojen fantiček, ki so mu ugledni starši določili ime Gustaf Marija. Iz bogoljubnega življenja tega nenavadnega ljubljenca Jezusovega, »drugega Alojzija«, navedemo le nekaj potez.

Navadno imajo take izredno oblagodarjene dušice skrbne starše, bogaboječe mamice. Tako je bilo tudi v družini Brunijevi. Nad nežnim dečkom je čula globokoverna, pobožna mati. Kolikokrat so jo videli z nedolžnim detetom v naročju klečati pred Najsvetejšim v cerkvi! In čudno. Vselej ob taki priliki so bila črna očesca sicer živahnega fantiča obrnjena nepremično proti oltarju, kakor bi ga mikala neka prijetna in ljuba podoba. In tako je ostalo. Ta skrivnostna sila, ki ga je nagibala in vlekla k Zveličarju v zakramentalni podobi kruha, se je v ljubeznivem dečku čedalje bolj krepila in utrjevala. Ljubezen do Jezusa je kmalu prevzela vse njegovo mišljenje.

Nepričakovano globoko je umeval Gustaf že v zgodnji otroški dobi verske resnice. Kot deček treh let je odgovoril n. pr. na vprašanje ‚Gustaf, kje je Jezus?‘ —: »Jezus je tukaj v mojem srcu in v tabernaklju.« — ‚Kako pa more biti v tako majhni hostiji?‘ — »Ker je tako dober,« je odgovoril, »in pa ker je vsemogočen.«

Ko se je nekoč na cestni železnici pripetila mala nesreča in se je mati, ki se je z njim peljala v dotičnem vozu, silno prestrašila, jo hitro potolaži deček, češ: »Imaš premalo vere; ali ne veš, da je Jezus pri nas!«

Enako rahlo- in nežnočuteč je bil tudi v nravstvenem oziru. Komaj se mu je jel razvijati razum, je že glasno pokazal nevoljo. če je kje opazil le majhen nedostatek, ki ni bil v soglasju z nežno nedolžnostjo. Ognjevita južna narav ga je sicer zavedla, da je prišel včasih kaj navzkriž z bratom Antonom; toda ko se mu je po-

jasnilo, da bo s tem, če se premaša, napravil veselje Jezusu, mu ni bilo težko ponižati se in reči: »Anton, prosim te, odpusti mi!«

Ko je prišel v takozvani socialni zavod jezuitov, mu je bilo šele pet let. Njegova nadarjenost, ljubeznivost, skromnost ga je prikupila součencem in učiteljem, ki so ga nazivljali malega »svetnika«. Rad se je udeleževal nedolžnih iger, a ostal je kljub temu vsekdar zbranega duha. Presojal je svet in vse, kar je na njem, z modrostjo, ki bi jo pripisovali zrelemu možu. Nekoč je ob pogledu na veliko množico ljudi rekel: »Kdo izmed teh pač misli na Jezusa? Ubogi ljudje, kako so nehvaležni!«

Bog, Zveličar v najsv. Zakramentu, to je bila stalna, velika misel njegovega neoskrunjenega srca. V pogostnem duhovnem obhajilu ga je vabil k sebi, dokler mu ni bilo dovoljeno pristopiti k mizi Gospodovi.

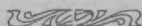
Šest let mu je bilo, ko je sijajno prestal skušnjo o potrebnem znanju vpričo salezijanskega predstojnika Don Rua. »Povej mi,« pravi ta, »ali je prav, če rečem, da se po povzdigovanju pri sv. maši nahaja na oltarju blagoslovljeni kruh?« — ‚O ne,‘ odgovori naglo živahni deček; ‚po povzdigovanju v hostiji ni več kruh, ampak samo Jezus.‘

V sluhu svetosti živeči Don Rua je bil popolnoma zadovoljen; naslednja nedelja je bila določena za prvo sv. obhajilo, in sicer v kapeli častivrednega Don Boska. Ko se je približal presrečni trenutek, je stopil mali Gustaf poln hrepenenja in gorečnosti pred oltar. Don Rua in vsi so bili ganjeni. Tako je pristopil k sv. obhajilu nekoč »angel v človeški podobi: sv. Alojzij«. Kakor bi ne bil več na zemlji, je pozabil presrečni deček na vse navzoče. »O, Jezus je tako dober in me tako ljubi,« je odgovoril pozneje, ko mu je mati omenjala veliko srečo.

Žal, da mu je bilo prisojeno le kratko življenje. 20. januarja 1911 ga je napadla huda mrzlica. Prinesli so mu sv. popotnico. Prejšnjo noč je neprestano molil in vedno povpraševal: »Ali bo že kmalu dan, da bodo prišli z Bogom?«

S križem v roki je pričakoval zadnjega trenutka. Še en poljub na podobo Križanega, in nedolžna dušica je splavala k prestolu božjemu.

A. Č.

Kdo spada v vrsto mladih junakov?

junaki
 V prvi svoji številki vam je »Angelček« omenil mlade junake. Namignil je tudi, kdo bode prištet med te junake. Gotovo ste od onega časa večkrat želeli vedeti, kaj vam je izpolniti, da bi postali junaki. O junakih sedaj mnogo slišite in berete. Ni čudo, da bi bili tudi vi radi med njimi. Junaki, o katerih se govori sedaj v vojski, so oni vrli vojaki, ki so posebno pogumni v boju, ki premagajo veliko sovražnikov. Taki junaki seveda mali bralci »Angelčka« ne morete še postati; premajhni ste še in preslabotni. To naj vas pa nikar ne straši. Ni treba ravno iti v krvavo vojsko, a vendar lahko postaneš velik junak. Kako pa?

straši
 Vsak človek ima v svojem srcu vse polno slabih nagnjenj. Prvi se rad laže, drugi se vedno jezi, tretji noče ubogati, četrti je precej sladkosneden itd. To so sovražniki, zoper katere naj se vsakdo vojskuje. Kdor hoče biti med mladimi junaki, ta se mora vojskovati zoper p o ž el j i v o s t p o p i j a č i.

pijaca
 Marsikomu, ki bi rad postal junak, se je odvalil kamen od srca. To je pa lahko! Res ni nič težkega, pustiti razne pijače, ki človeka opijanijo. Piti ne smeš ne vina, ne piva, ne žganja. Vino je tako kislo večkrat, da peče kar za ušesi. Pivo je grenko, da se Bogu usmili; žganje pa peče, da človeka kar strese. Kar ni prijetno, to človek prav lahko opusti.

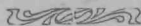
v gostilni
Gotovo ste otroci bili že kdaj v gostilni. Možje in fantje sede notri, pijejo in kade, da se komaj kam vidi. Vam se je zdelo imenitno, ko ste videli druge kaditi. Marsikdo se je tudi sam hotel postaviti s tem. Skrivaj si je prižgal smotko ali svalčico. Joj, kako se mu je utepalo. Postal je naenkrat bled, vse je začelo plesati okrog njega, moral je v posteljo. Takrat je sveto sklenil, da ne bo več kadil. Kar je takrat sklenil, tega naj se drži vedno. Tudi kaditi ne sme, kdor hoče biti v vrstah mladih junakov. Kdor ne pije, ta navadno tudi kadil ne bo. Še eno grdo napako imajo oni, ki radi pijejo. Katero pa?

pijanec
 Večkrat ste že videli, kako je pijanec meril cesto in govoril. Radi ste leteli za njim, a mama so vas hitro poklicali nazaj. Zakaj le? Tisti pijanec je klel, mama pa

nočejo, da bi ga vi poslušali in se tudi naučili kleti. Prav imajo. Kdor rad kliče hudobnega duha, tak kaže, da je surovega srca. Večkrat pa taki ljudje preklinjajo ljudi, dà, celo Mater božjo in samega Boga. Takrat imajo pa vedno greh. Vi se pa greha bojite, ker s tem žalite Boga, vi hočete biti dobri otroci, dobri tudi potem, ko boste odrasli. Zato se ne boste vadili kleti. Prav imate, kajti kdor hoče biti junak, tak tudi kleti ne sme.

Vem, da se vam dela kar na smeh, ko vidite, kako lahko vsak pride med mlade junake. Veliko vas je, ki ne pijete, ne kadite, ne kolnete. Ti vsi ste že med junaki, samo skleniti morate, da se boste teh napak varovali tudi v prihodnje, najbolje kar celo življenje.

J. Klemenčič.

Ave Marija!

Čez hribe večerna pesem odmeva,
večerne pozdrave ti zvon prepeva
in tisoč src k tebi kipí
in tisoč src k tebi ihtí:
Ave Marija!

In moje srce je k tebi vzkipeló
in tebi je vdano zapelo:
»O Mati, ozri se na mé
in sprejmi me v svoje srcé.
Ave Marija!«

Jak. Soklič.

Dopis.

Marijin vrtec za deklice v Šmihelu pri Novem mestu šteje nad 250 članic. Vsako prvo nedeljo imamo svoj shod. Zelo se veselimo tega dneva, ker slišimo veliko lepega o naši nebeški Materi in jo počastimo s kako lepo pesmico. Mesečno prejme gotovo

vsaka Marijina cvetka svojega nebeškega Kralja in Gospoda. Posebno prve petke v mesecu pripravimo svoja srčeca za sprejem Jezusa. Ker so nekatere Marijine cvetke zelo oddaljene od cerkve, morajo zjutraj zarano vstati in pohiteti, da o pravem času pridejo k Njemu, ki jih gotovo sprejme z odprtimi rokami. Vendar store to rade, ker ljubijo Jezusa in Marijo. Na »Angelčka« je naročenih nad 50 članic. Vse ga pridno prebiramo in komaj čakamo, da zopet pride. Veliko molimo za mir in zmago in upamo, da nas ljubi Bog in Marija usliši gotovo in nam pripelje ljube ateje in bratce zopet domov, ker bi jih že tako rade videle. Srčno pozdravlja gospoda urednika »Angelčka« — Marijin vrtec v Šmihelu.

Članice Marijinega vrtca.

Naloga.

(Priobčil Jurij Štular.)

o Úta,	v Peter,
mlov,	a ena,
g klas,	r šiba,
k Ana,	i umeti,
l ded,	h žleb.

Ako se v teh besedah prve črke primerno zamenjajo, dobiš ime nevidnega bitja, ki nas vedno in povsod spremlja in ki se mu naj pogosto priporočamo.

Šaljivo vprašanje.

Zakaj hodi kokoš samo po dveh nogah? *ker jih ni*

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Listnica upravnništva.

Naročniki se letos tako pridno oglašajo, da odslej ne bomo mogli več oddajati »Angelčka« posebe, marveč le še skupno z »Vrtcem«. Kjer je še kaj naročnine na dolgu, prosimo, naj se v kratkem poravnava. To je tem nujnejše, ker se je vsled vojske tisk zelo podražil.